

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ যেতিয়া কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা হ'ব, তেতিয়া বিষ্ণুপুৰীলৈ যাবা, সন্তানসহ উত্তীৰ্ণ হোৱা সন্তানসকলহে কৰ্মাৰ্থীত হয়"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে দুয়োজনা পিতাই কোনটো পৰিশ্ৰম কৰে?

উত্তৰ: সন্তানসকল স্বৰ্গৰ লায়ক (উপযুক্ত) হৈ উঠক। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ কৰি তোলাৰ পৰিশ্ৰম বাপদাদা দুয়োজনেই কৰে। এয়া যেন তোমালোকে দুটা ইঞ্জিন পাইছা। এনেকুৱা ৰাণ্ডাৰফুল (চমৎকাৰ) পঢ়া (পাঠ) পঢ়ায় যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্মৰ বাদশ্বাহী পোৱা।

গীত: বচন কে দিন ভুলা ন দেনা..... (শৈশৱ দিনবোৰ পাহৰি নাযাবা.....)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি এনেধৰণৰ গীতবোৰ চিলেক্ট (বাছনি) কৰা হৈছে। মনুষ্য আচৰিত হয় যে এয়া নাটকৰ ৰেকৰ্ডৰ (বাণীবদ্ধ গীতৰ) ওপৰত কি বাণী শুনায। এয়া আকৌ কেনেধৰণৰ জ্ঞান! শাস্ত্ৰ, বেদ, উপনিষদ আদি এৰিলে, এতিয়া ৰেকৰ্ডৰ ওপৰত বাণী চলে! এইটোও তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি বেহদৰ পিতাৰ হ'লো, যাৰ পৰা অতীন্দ্ৰিয় সুখ পোৱা যায়, এনেকুৱা পিতাক পাহৰিব নালাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ দক্ষ হয়। এনেকুৱা হ'ব নালাগে যে স্মৰণ কৰিবলৈ এৰি দিবা আৰু পাপ ৰৈ যাব। তেন্তে পদো কম হৈ যাব। এনেকুৱা পিতাকতো ভালদৰে স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যেনেকৈ বাগদান হ'লে তেতিয়া ইজনে সিজনক স্মৰণ কৰে। তোমালোকৰো বাগদান হৈছে আকৌ যেতিয়া তোমালোকে কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিবা তেতিয়া বিষ্ণুপুৰীলৈ যাবা। এতিয়া শিৱবাবাও আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বাবাও আছে। দুটা ইঞ্জিন পাইছা - এজন নিৰাকাৰী, আনজন সাকাৰী (শৰীৰধাৰী)। দুয়োজনেই পৰিশ্ৰম কৰে যে যাতে সন্তানসকল স্বৰ্গৰ লায়ক হৈ যায়। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে। ইয়াত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগিব। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। এই পঢ়া বৰ আচৰিত - ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ বাবে। বাকী পঢ়া-শুনাবোৰ হৈছে মৃত্যুলোকৰ কাৰণে, এই পঢ়া হৈছে অমৰলোকৰ কাৰণে। তাৰ বাবে পঢ়িবতো ইয়াতেই লাগিব নহয় জানো। যেতিয়ালৈকে আত্মা পবিত্ৰ হৈ নুঠে তেতিয়ালৈকে সত্যযুগলৈ যাব নোৱাৰে সেয়েহে পিতা সংগমতে আহে, ইয়াকেই পুৰুষোত্তম কল্যাণকাৰী যুগ বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য হৈ যোৱা সেয়েহে শ্ৰীমতত চলি থাকা। শ্ৰী শ্ৰী বুলি শিৱবাবাকহে কোৱা হয়। মালাৰ অৰ্থও সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে। ওপৰত ফুল হৈছে শিৱবাবা, তাৰ পাছত হ'ল যুগল মেৰু। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয় জানো। তাৰ পিছত হ'ল দানা, যিসকল বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোঁতা হয়, তেওঁলোকৰে হৈছে ৰুদ্ৰ মালা তাৰ পাছত বিষ্ণু মালা তৈয়াৰ হয়। এই মালাৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। পিতাই বহি বুজাই আছে তোমালোক সন্তানসকল কড়িৰ পৰা হীৰাৰ দৰে হ'ব লাগে। 63 জন্ম তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি আহিছা। তোমালোক হৈছা এতিয়া এজন প্ৰিয়তমৰ প্ৰিয়তমা। সকলোৱে এজন ভগৱানৰ ভক্ত। পতিৰো পতি, পিতাৰো পিতা তেওঁ এজনেই হয়। তোমালোক সন্তানসকলক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলে। তেওঁ নিজে নহয়। পিতাই বাৰে-বাৰে বুজায় - পিতাৰ স্মৃতিৰেই তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হ'ব। সাধু সন্তাইতো কৈ দিয়ে আত্মা নিৰ্লেপ। পিতাই বুজায় - ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাইহে লৈ যায়। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে বচ যি ফালে চাওঁ সকলোতে ভগৱানেই ভগৱান। ভগৱানৰে এয়া সকলো লীলা। একেবাৰে বাম মাৰ্গত লেতেৰা হৈ যায়। এনেকুৱা মততে লাখ-লাখ মনুষ্য চলি আছে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সদায় বুদ্ধিত তিনিধামৰ স্মৃতি ৰাখিবা - শান্তিধাম য'ত আত্মাসকল থাকে, সুখধাম যাৰ কাৰণে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা, দুখধাম আৰম্ভ হয় আধাকল্পৰ পাছত। ভগৱানক কোৱা হয় "হেভেনলি গড্ ফাদৰ" (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা)। তেওঁ কোনো নৰক স্থাপন নকৰে। পিতাই কয় - মইটো সুখধামহে স্থাপন কৰোঁ। বাকী এয়া হৈছে হৰা আৰু জিকাৰ খেল। তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমতত চলি এতিয়া মায়া ৰূপী ৰাৱণৰ ওপৰত জয় লাভ কৰা। পুনৰ আধাকল্পৰ পাছত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছা। এইটো বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে আকৌ অন্যক বুজাব লাগে। অন্ধৰ লাখুটি হৈ ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিব লাগে কিয়নো সকলোৱে সেই ঘৰখনক পাহৰি গৈছে। এনেকৈ কয়ো যে এয়া হৈছে এখন নাটক। কিন্তু ইয়াৰ আয়ুস লাখ-লাখ হাজাৰ-হাজাৰ বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই বুজায় - ৰাৱণে তোমালোকক কিমান অন্ধ (জ্ঞান নেত্ৰহীন) কৰি দিছে। এতিয়া পিতাই সকলো কথা বুজাই আছে। পিতাকহে ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে তেওঁ প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ কথা জানে। সেয়াতো ৰিদ্ধি-সিদ্ধি (তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ) কৰোঁতাসকলে শিকে যিয়ে তোমালোকৰ অন্তৰৰ কথা শুনাই দিয়ে। নলেজফুলৰ অৰ্থ এইটো নহয়। এয়াতো পিতাৰহে মহিমা। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ,

আনন্দৰ সাগৰ হয়। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে যে তেওঁ অন্তৰ্যামী হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে তেওঁতো শিক্ষক হয়, আমাক পঢ়ায়। তেওঁ আত্মিক পিতাও হয়, আত্মিক সংগুৰুও হয়। সেই পাৰ্থিৱ (লৌকিকৰ) শিক্ষকসকল গুৰু হয়, সেয়াও বেলেগ-বেলেগ হয়, তিনিও এজনেই হ'ব নোৱাৰে। অৱশ্যে কেতিয়াবা কোনোবা পিতা শিক্ষকো হয়। গুৰুতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁতো তথাপিও মনুষ্যই হয়। ইয়াততো তেওঁ চুপ্ৰিম আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়ায়। আত্মাক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। এয়াও কোনেও বুজি নাপায়। এনেকৈ কয় যে পৰমাত্মাই অৰ্জুনক সাক্ষাৎকাৰ কৰালে তেতিয়া তেওঁ ক'লেবন্ধ কৰা, বন্ধ কৰা মই ইমান তীব্ৰতা সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। এনেকৈ শুনা বাবে ভাবি লয় পৰমাত্মা ইমান তেজোময় হয়। আগতে বাবাৰ ওচৰলৈ আহিলে তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰত গুচি গৈছিল। কৈছিল বন্ধ কৰক, বন্ধ কৰক, বহুত তীব্ৰতা, মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। যিবোৰ শুনিলে বুদ্ধিত তাৰেই ভাৱনা থাকে। পিতাই কয় - যিয়ে যি ভাৱনাৰে মোক স্মৰণ কৰে, মই তেওঁৰ ভাৱনা পূৰ্ণ কৰিব পাৰোঁ। কোনোবা গণেশৰ পূজাৰী হ'লে তেতিয়া তেওঁক গণেশৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাম। সাক্ষাৎকাৰ হ'লে বুজি লয় বচ মুক্তিধাম পাই গ'লো। কিন্তু নহয়, মুক্তিধামলৈতো কোনেও যাব নোৱাৰে। নাৰদৰো উদাহৰণ আছে। তেওঁ ভক্তৰ শিৰোমণি বুলি গায়ন আছে। তেওঁ সুধিলে - মই লক্ষ্মীক বৰণ কৰিব পাৰিমনে তেতিয়া ক'লে নিজৰ চেহেৰাতো চাই লোৱা। ভক্ত মালাও থাকে। ফিমেলসৰ (নাৰীৰ) ভিতৰত মীৰা আৰু মেলসৰ (পুৰুষৰ) ভিতৰত নাৰদ মুখ্য হিচাপে গায়ন আছে। ইয়াত আকৌ জ্ঞানত মুখ্য শিৰোমণি হৈছে সৰস্বতী। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো।

পিতাই বুজায় - মায়াৰ পৰা বহুত সাৱধান হৈ থাকিব লাগে। মায়াই এনেকুৱা ওলোটো কাম কৰাই দিব যাৰ বাবে পাছত অন্তিম সময়ত বহুত কান্দিব, অনুতাপ কৰিব লাগিব - ভগৱান আহিল আৰু মই উত্তৰাধিকাৰ ল'ব নোৱাৰিলোঁ! তেতিয়া প্ৰজাৰ ভিতৰতো গৈ দাস-দাসী হ'ব। পাছত পঢ়াতো পুৰা হৈ যাব, তেতিয়া বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব সেয়েহে পিতাই প্ৰথমৰ পৰাই বুজাই দিয়ে যে পাছত যাতে অনুতাপ কৰিবলগীয়া নহয়। যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিবা তেতিয়া যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা পাপ ভস্ম হ'ব। আত্মা সত্বেপ্ৰধান আছিল পুনৰ তাত খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰি-পৰি তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। গ'লেন (সোণালী), চিলভাৰ (ৰূপালী), কপাৰ (তাম), আইৰণ (লৌহ)... নামো আছে। এতিয়া আইৰণ এজৰ (লৌহ যুগৰ) পৰা তোমালোক গ'লেন এজলৈ (স্বৰ্ণীয় যুগলৈ) যাব লাগে। পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ আত্মাসকল যাব নোৱাৰে। সত্যযুগত পবিত্ৰতা আছিল সেয়েহে পীচ (শান্তি), প্ৰচপাটী (সমৃদ্ধি)ও আছিল। ইয়াত পবিত্ৰতা নাই, সেয়ে পীচ, প্ৰচপাটীও নাই। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। সেয়েহে পিতাই বুজায় - এই শৈশৱৰ দিনবোৰ পাহৰি নাযাব। পিতাই এডাপ্ত কৰি (তুলি) লৈছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এডাপ্ত কৰে, এয়া হৈছে এডাপ্শ্বন। স্ত্ৰীক এডাপ্ত কৰা হয়। বাকী সন্তানসকলক আকৌ ক্ৰিয়েট (সৃষ্টি; ৰচনা) কৰা হয়। স্ত্ৰীক ৰচনা কৰা বুলি কোৱা নহয়। এই পিতায়ো এডাপ্ত কৰে যে তোমালোক মোৰ সেইসকল সন্তানেই হোৱা যিসকলক কল্পৰ আগতে এডাপ্ত কৰিছিলোঁ। এডাপ্টেড (তোলনীয়া) সন্তানসকলেহে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। আটাইতকৈ উচ্চ পিতাৰ পৰা আটাইতকৈ উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। তেওঁ হয়েই ভগৱান তাৰ পাছত দ্বিতীয় নম্বৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ মালিক। এতিয়া তোমালোক সত্যযুগৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছা। এতিয়া সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই, হ'বলৈ গৈ আছা।

পাৱন হৈ পাৱন কৰি তোলা, এয়াই হৈছে আত্মিক সঁচা সেৱা। তোমালোকে এতিয়া আত্মিক সেৱা কৰা সেয়েহে তোমালোক বহুত উচ্চ। শিৱবাবাই পতিতক পাৱন কৰি তোলে। তোমালোকেও পাৱন কৰি তোলা। ৰাৱণে কিমান তুচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি দিলে। এতিয়া পিতাই পুনৰ লায়ক (যোগ্য) কৰি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। এনেকুৱা পিতাক আকৌ শিল পাথৰত আছে বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰা? পিতাই কয় - এই খেল ৰচি থোৱা আছে। কল্পৰ পাছত আকৌ এনেকুৱা হ'ব। এতিয়া ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি মই তোমালোকক বুজাবলৈ আহিছোঁ। ইয়াত অলপো হীনডেটি (পাৰ্থক্য) হ'ব নোৱাৰে। পিতাই এক ছেকেণ্ডৰো দৈৰ্ঘ্য কৰিব নোৱাৰে। যেনেকৈ বাবাৰ ৰীইনকাৰনেশ্বন (পুনৰাৱৰ্তাৰ) হয়, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰো ৰীইনকাৰনেশ্বন হয়, তোমালোক অৱতৰিত হোৱা। আত্মা ইয়ালৈ আহি পুনৰ সাক্ষাৎ ভূমিকা পালন কৰে, ইয়াকে অৱতৰণ বুলি কোৱা হয়। ভূমিকা পালন কৰিবলৈ ওপৰৰ পৰা তললৈ আহিছে। পিতাৰো দিব্য, অলৌকিক জন্ম হয়। পিতাই নিজেই কয় - মই প্ৰকৃতিৰ আধাৰ ল'বলগীয়া হয়। মই এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এয়া হৈছে মোৰ নিৰ্ধাৰিত কৰি থোৱা শৰীৰ। এইখন বহুত ডাঙৰ আচৰিত খেল। এই নাটকত প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যিবোৰ পালন কৰিয়েই থাকে। 21 জন্মৰ ভূমিকা পুনৰ এনেকৈয়ে পালন কৰিব। তোমালোকে স্পষ্ট জ্ঞান পাইছা সেয়াও পুৰুষাখৰ ক্ৰম অনুসৰি। বাবাই মহাৰথীসকলৰ মহিমাতো কৰি থাকে নহয় জানো। এয়া যি দেখুৱায় যে পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ যুদ্ধ হ'ল, এই সকলোবোৰ হৈছে মনে সজা কথা। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে সেয়া হ'ল পাৰ্থিৱ ডবল হিংসক, তোমালোক হৈছে আত্মিক ডবল অহিংসক। বাদশ্বাহী ল'বলৈ চোৱা তোমালোক সকলোৱে কেনেকৈ বহি আছা। এইটো জানা যে পিতাৰ

স্মৃতিৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এইটোৱে চিন্তন চলি আছে। স্মৰণ কৰাতেই গোটেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় সেই কাৰণে ভাৰতৰ প্ৰাচীন যুগৰ গায়ন আছে। সেই বাহিৰৰ লোকসকলেও এই ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ শিকিবলৈ বিচাৰে। এনেকৈ ভাবে যে সন্ধ্যাসী লোকসকলে আমাক এই যোগ শিকাব। বাস্তৱত তেওঁলোকে একোৱেই নিশিকাই। তেওঁলোকৰ সন্ধ্যাস হৈছে হঠযোগৰ। তোমালোক হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ। তোমালোকৰ আৰম্ভণিতে ৰাজ্য আছিল। এতিয়া অন্ত হ'ল। এতিয়াতো হৈছে পঞ্চায়তী ৰাজ্য। সৃষ্টিততো অন্ধকাৰ বহুত আছে। তোমালোকে জানা এতিয়াতো অনাহকতে তেজেৰে ৰাঙলী খেল হ'ব। এয়াও এবিধ খেল দেখুৱায়, এয়াতো বেহদৰ কথা, কিমান ৰক্তপাত হ'ব। নেচাৰেল কেলেমিটিচ (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ) হ'ব। সকলোৰে মৃত্যু হ'ব। ইয়াকে অনাহকতে তেজেৰে ৰাঙলী হোৱা বুলি কোৱা হয়। এয়া চাবলৈ বহুত সাহস লাগিব। ভয়াতুৰসকল ততালিকে বেহঁচ হৈ যাব, এই ক্ষেত্ৰত বহুত নিভীকতা লাগে। তোমালোকতো শিৱ শক্তি হোৱা নহয় জানো। শিৱবাবা হৈছে সৰ্বশক্তিমান, আমি তেওঁৰ পৰা শক্তি লওঁ, পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ যুক্তি পিতাইহে শুনায়। পিতাই একেবাৰে সহজ মত দিয়ে - সন্তানসকল, তোমালোক সত্যোপধান আছিল, এতিয়া তমোপধান হৈ গ'লা, এতিয়া পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন সত্যোপধান হৈ যাবাগৈ। আত্মা পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হ'ব লাগে তেতিয়া পাপ ভস্ম হৈ যাব। অথ'ৰিটিও (হৰ্তা-কৰ্তাও)পিতাই হয়। চিত্ৰত দেখুৱায় - বিষ্ণুৰ নাভীৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। তেওঁৰ দ্বাৰা সকলো শাস্ত্ৰ বেদৰ ৰহস্য বুজালে। এতিয়া তোমালোকে জানা ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, বিষ্ণুৱেই ব্ৰহ্মা হয়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰে আকৌ যি স্থাপনা কৰা হ'ল তাৰ প্ৰতিপালনো নিশ্চয় নকৰিব জানো। এই সকলোবোৰ ভালদৰে বুজোৱা হয়, যিসকলে বুজি পায় তেওঁলোকৰ এইটো খেয়াল থাকিব যে এই আত্মিক জ্ঞান কেনেকৈ সকলোকে দিয়া যায়। আমাৰ ওচৰত ধন আছে যেতিয়া কয় সেৱাকেन्द्र নোখোলাঁ। পিতাই কয় - ভাল বাৰু, ভাড়াঘৰ লৈ লোৱা, তাত হস্পিতাল তথা বিশ্ব বিদ্যালয় খোলা। যোগৰ দ্বাৰা মুক্তি, জ্ঞানৰ দ্বাৰা জীৱনমুক্তি। তোমালোকে ডবল উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। ইয়াত কেৱল 3খোজ মাটি লাগে, আৰু একো নালাগে। গড় ফাদাৰলী ইউনিভাৰচিটি খোলা। বিশ্ব বিদ্যালয় বা ইউনিভাৰচিটি, কথাতো একেটাই হ'ল। এয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ কিমান ডাঙৰ ইউনিভাৰচিটি। তেওঁলোকে সুধিব, আপোনালোকৰ খৰচ পাতি কেনেকৈ চলে? হেৰ', বিঃ কেঃৰ পিতাৰ ইমানবোৰ সন্তান আছে, আপোনালোকে সুধিবলৈ আহিছে! বৰ্ভত (ফলকত) চোৱা কি লিখা আছে? বৰ আচৰিত জ্ঞান। পিতাও আচৰিত নহয় জানো। বিশ্বৰ মালিক তোমালোক কেনেকৈ হোৱা? শিৱবাবাক শ্ৰী শ্ৰী বুলি কোৱা হ'ব কিয়নো তেওঁ উচ্চতকৈও উচ্চ নহয় জানো। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কোৱা হ'ব শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ। এই সকলোবোৰ ভালদৰে ধাৰণা কৰিবলগীয়া কথা। পিতাই কয় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। এয়া হ'ল সঁচা-সঁচা অমৰ কথা। কেৱল এগৰাকী পাৰ্ৱতীকে জানো অমৰ কথা শুনাইছিল। কিমান অনেক মনুষ্য অমৰনাথলৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ ওচৰলৈ ৰিফ্ৰেচ (পুনৰুজ্জীৱিত) হ'বলৈ আহিছা। আকৌ সকলোকে বুজাব লাগে, ইয়াৰ পৰা গৈ ৰিফ্ৰেচ কৰাব লাগে, চেণ্টাৰ খুলিব লাগে। পিতাই কয় - কেৱল 3 খোজ মাটি লৈ হস্পিতাল তথা ইউনিভাৰচিটি খুলি গৈ থাকা তেতিয়া বহুতৰে কল্যাণ হ'ব। এই ক্ষেত্ৰত খৰচতো একোৱেই নাই। হেল্থ (স্বাস্থ্য), ৱেল্থ (সম্পদ) আৰু হেণ্ডিনেচ (সুখ) এক চেকেণ্ডত পোৱা যায়। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু উত্তৰাধিকাৰী হ'ল। তোমালোকৰো নিশ্চয় হ'ল আৰু বিশ্বৰ মালিক হ'লা। বাকী সকলো পুৰুষাৰ্থ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) অন্তিমৰ তেজেৰে ৰাঙলী দৃশ্যৱলী চাবলৈ বহুত নিভীক, শিৱ শক্তি হ'ব লাগে। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা শক্তি ল'ব লাগে।

(2) পবিত্ৰ হৈ, পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ আত্মিক সঁচা সেৱা কৰিব লাগে। ডবল অহিংসক হ'ব লাগে। অন্ধৰ লাখুটি হৈ সকলোকে ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

বৰদান:

পুৰণা সংস্কাৰৰ অগ্নি সংস্কাৰ কৰোঁতা সঁচা জীৱন্তে মৃত হোৱা

যেনেকৈ মৃত্যুৰ পাছত শৰীৰৰ সংস্কাৰ কৰা হয়, তেতিয়া নাম-ৰূপ সমাপ্ত হৈ যায় তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া জীৱন্তমৃত হোৱা তেতিয়া যদিও শৰীৰ সেয়াই কিন্তু পুৰণা সংস্কাৰ, স্মৃতি বা স্বভাৱবোৰৰ সংস্কাৰ কৰি দিয়া। সংস্কাৰ কৰা মনুষ্য পুনৰ সন্মুখত আহিলে তাক ভূত বুলি কোৱা হয়।

তেনেকৈ ইয়াতো যদি কোনো সংস্কাৰ কৰি পেলোৱা সংস্কাৰ জাগৃত হৈ যায় তেনেহ'লে এয়াও মায়াৰ ভূত হয়। এই ভূতবোৰক খেদি পঠোৱা, ইয়াৰ বৰ্ণনাও নকৰিবা।

স্লোগান: কৰ্মভোগৰ বৰ্ণনা কৰাৰ পৰিৱৰ্তে কৰ্মযোগৰ স্থিতিৰ বৰ্ণনা কৰি থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিত অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমবৰ্ক

গোটেই দিন সকলোৰে প্ৰতি কল্যাণৰ ভাৱনা, সদায় স্নেহ আৰু সহযোগৰ দিয়াৰ ভাৱনা, সাহস-উৎসাহ বঢ়োৱাৰ ভাৱনা, আপোনতাৰ ভাৱনা আৰু আত্মিক স্বৰূপৰ ভাৱনা ৰাখিব লাগে। এই ভাৱনাই অব্যক্ত স্থিতি গঢ়ি কৰি তোলাৰ আধাৰ হয়।